

Kom je nog eens terug!!!

Zo'n zes jaar geleden verongelukte mijn voormalig vriendin. In mijn sporttijd leerde ik een journaliste kennen genaamd Juliana. Zij was het die een enorme indruk achterliet op mij in de jaren '90. Zo'n indruk dat ze altijd in mijn hart is gesloten. We mochten een hele tijd met elkaar omgaan en leren kennen. Helaas was het de afstand die ons parten speelde. Het slijten mij door midden; ik kon zeker niet aarde in Brazilië maar zij ook niet in Nederland. Twee geliefde moesten hun verdriet verwerken, want het houden van was altijd daar. Het afscheid destijds was voor mij niet te verkroppen maar wel iets waar ik mee moest leren leven. Er ging geen dag voorbij dat de woorden in mijn hoofd kwamen "kom je nog eens terug". Nog steeds schieten de tranen in mijn ogen.

Samen

De tijd die we samen doorbrachten was wel heel bijzonder en gaf mij enorm veel vertrouwen. We genoten en waren telkens overal samen en onafscheidelijk. Samen naar elke plaats waar we heen wilde en moesten. In mijn gedachten dacht ik: dit zullen meerdere mensen hebben. 2 personen die liefde voor elkaar voelen en daardoor onafscheidelijk zijn van elkaar. Met haar samen kon ik alles doorgronden leek het wel. Maar dat is een illusie en een droom. Waarom verwoord ik dat zo? Omdat de dag van afscheid kwam en waar was het samen dan nog? Iemand achter laten waar je zielsveel van houdt. Maar de kilometers waren te veel. Maar de woorden waren kom je nog eens terug!

Het leven gaat verder

We hadden beide tijd nodig om hetgeen wat gebeurde te verwerken. Zo creëer je tijdelijk onnodige heuvels op je levensweg die er niet zijn. De realiteit is dat in je verwerkingsproces het leven vooruit moet zien, maar zelf bleef ik steken. Het leven had mij gevoeliger gemaakt, ik was kwetsbaar en vond mijn zienswijze erg veranderd. Dit bracht mij veel innerlijke groei. Zo kwamen er beelden, stemmen in mijn hoofd en gebeurden er bijzondere dingen om mij heen. Maar een bepaalde dag zag ik Juliana verongelukken in een ongeval. Even later kwam er bevestiging dat Juliana was overleden. Een stukje in mij brak af, dacht zal je nooit meer zien. Maar ook het leven gaat verder.

Zien

Juliana was al even verdwenen naar de onstoffelijke wereld. Er kwamen steeds meer momenten dat ik mijzelf onmogelijk voelde, er raasde een soort van angst door mij heen. Totdat ik het ging onderzoeken en een gedaante een hand zag uitsteken. Het voelde zo bekend en mooi. Ik pakte de hand vast en voelde iets wat ik zo goed herkende, het was de hand van Juliana. Langzaam aan durfde ik mij weer te openen en vanuit de onstoffelijke wereld haar toe te laten. Zo is het contact soms nog wel emotioneel maar ze komt nog wel eens langs. Dan geniet ik gewoon van de aanwezigheid van iemand die een hand uitreikt.

Gert Brouwer

www.spirituelecirkel.nl